

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Francišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. L.: Ali dopada našim čebelam gerstungovec? — »Novice«: Roji. — Čebelarski tečaj na Danaju. — Dopisi. — Raznoterosti. — Izkaz. — Listnica uredništva.

Ali dopade našim čebelam gerstungovec?

Imam med kranjskimi panji — škatlami — dva panja velikosti ameriškanskih panjev. Ta dva sta bila že pred majnikom pripravljena za roj. Ker sta bila v jeseni težka in ker sem jima med slabim vremenom z medom pomagal, bila sta koncem maja natlačeno polna čebel.

V soboto zadnjega dne maja, hotel sem enemu opešanemu gerstungovcu malo pomagati. Imel je lansko čvrsto matico, a za gerstungovca premalo čebel. Že zjutraj istega dne oškropil sem z apiolom vse satovje in čebele omenjenega gerstungovca in zvečer smetel sem iz obeh za roje pripravljenih kranjcev vse čebele, kolikor jih je čepelo na vratcih istih panjev, za mrežasto okence onega gerstungovca, poškropil z apiolom in zaprl panjeva vrata in žrelo. Drugi dan zgodaj zjutraj sem pridjanim čebelam odprl spodnje zapiralo okenca in tekom dveh ur preselile so se v gerstungovca. Prisluškal sem, a mirno, navadno šumenje me je potrdilo v tem, da so se čebele brez vse praske združile. Tudi ko sem jim žrelo odprl, nisem zapazil nobene mrtve čebele, ne na dnu panja, ne na bradi. Izletovale so pa čebele precej močno.

Opoludne istega dne dobil sem iz enega panja, kateremu sem bil dan poprej nekaj čebel odvzel in združil z oslabelim gerstungovcem, jako velik roj, teže do pet kilogramov.

Roj se je vsedel prav nizko na vejo hruške. Čez dve uri sem ga šele ogrebel, ker prej nisem utegnil, in vjemalnik postavil sem v senco. Nato sem odšel po svojih opravkih.

Komaj pa mine ena ura, začujem v svojo sobo močno vršenje. Skočim hitro k oknu in zagledam vjemalnik prazen — čebele pa kakor oblak nad čebelnjakom.

Radoveden gledam, kam jo nameravajo mahitati.

Nekaj minut so krožile nad čebelnjakom, potem so jo pa nagloma zavile k že prej omenjenemu gerstungovcu. Hitim na vrt, vstopim se k gerstungovčevemu žrelu in gledam, kako ta ogromna armada maršira zmagoslavno po bradi v novo najdeno bivališče. Panj in vsa njegova okolica bila je črna od samih čebel. Niti za trenutek nisem izpustil izpred očíj brade, da bi mi ja kraljica ne ušla. In res čez 20 minut — nekako o polovici preseljevanja — prileti na brado kaj lepa krepka matica in majestatno koraka v svoje novo kraljestvo. Ker so bili v dotičnem panju le 4 okvirji pridjal sem takoj po prihodu matice še 7 drugih z do tretjine izdelanim satovjem. Panj je poln čebel in čvrsto napreduje.

Kaj se je zgodilo s poprejšnjo matico gerstungovca — še sedaj ne vem, iščem jo zastonj med mrtveci v okolici čebelnjaka. Morda so jo penzionirale!? Slednjič moram še to omeniti, da je drugi dan rojil tudi drugi kranjec, iz katerega sem bil nekaj čebel pridjal onemoglemu gerstungovcu (roj 4 kg težak) in da je tudi ta ušel iz vjemalnika in silil priti v onega že tako nabasanega gerstungovca.

Ker so se pa novi že naseljeni prebivalci proti takemu vsiljencu uprli in ker sem hitro žrelo-priprl in roj z brizgalnico odganjal — vsedel se je na bližjo češpljo, s katere sem ga v družega praznega gerstungovca ogrebel.

Iz vsega opisanega dogodka je nujno sklepati, da so čebele iz kranjskih, četudi velikih škatelj v gerstungovca ometene, hitele takoj domov povedati, da je v gerstungovcu kaj lepo in prijetno stanovanje, ker bo vsem sesticam skupaj dobro biti. Res čudno brihtna je ta naša čebelica! Fr. L.

R o j i.

Kakor drugi stanovi, tako se mudi tudi čebelar, ki je večinoma kmetovalec, rad zunaj v naravi, da gleda krasno, tako modro urejeno stvarstvo božje in diha blagi vonj kipeče cvetane. Katero čebelarstvo srce bi se ne vzradostilo ter navdalo hvale Stvarniku-Bogu, podobno žgolečemu škrjančku v nebesnih višavah, ko naletava na nebroj medunosnih rastlin in vidi na vsaki izmej njih čebelico pri marljivem delu, kako skrbi za blagor svojega gospodarja in vsesava sladki, pri vsaki hiši neizogibno potrebni med? Še bolj vesel je pa čebelar, ko, vrnivši se domov, ugleda na veji košate cvetoče hruške obilen lep roj. Urno poišče svojo rojelovno vrso, prinese vže pripravljen panj, da spravi roj v novo stanovanje.

Pri rojenju čebel pridejo v poštev nekatere stvari, na katere se mora čebelar ozirati, ako noče imeti velike škode. Nanje naj v sledečem na kratko opozorimo.

Najeti roji pogostokrat uidejo iz svojega novega domovanja. Da to zabraniš, ogrebi v panj, ki nima nikakega slabega duha in ki je popolnoma snažen. Ako moreš dati panju zadelan sat, ti bo vidno napredoval. Ker imajo roji živo potrebo, da stavijo satje, zato jim ne smemo ustavljati samih gotovih, vže izdelanih satov; praznih okvirjev, ki imajo samo satne začetke, pa jim tudi ne dajajmo nad pet, ali največ šest, za katerimi naj pride takoj stekleno okence ali mrežica in lesena deska, ki imajo nalogo zadržati toploto, ker je hlad zelo na potu stavbi satja in razvoju zalege. Ko so okvirci vže dozidani in ako je pričakovati še bogate medene paše, potem obesimo še eden ali dva okvirca v panj, in sicer tako, da pride en okvir pred tretji sat od spredaj in drugi za njim, ker čebele v gnezdu ne trpijo nobenih praznin, ampak jih urno izpolnijo. Ne smemo pa pozabiti dati okvircem vselej satne začetke, da čebele pravilno napravijo satje. Ako opazimo, da kak sat ne gre pravilno od rok čebelam, moramo koj poseči vmes in pogrešek popraviti, kajti zakrivljeno in povprek stavljeno satje dela pri premakljivih panjih samo velik nered.

Ako denemo v kak panj satne kosove različne velikosti, tedaj obesimo manjše bolj spredaj pri žrelcu in večje bolj zadaj; to pa zato, ker čebele v sprednjem delu veliko hitreje stavijo, nego v zadnjem. Seveda satni začetki ne smejo imeti duha po miših, plesnobi itd., kajti v tem slučaju bi se roj lepo zahvalil za ponujano stanovanje in se poslovil. Ko je ves roj v panju, nesi ga takoj na odločeno mesto v ulnjak, ne postavlja ga pa pod ali nad ali celo poleg materinega panja, ker bi se pri prvih izletih veliko rojevih čebel pomotoma vrnilo v stari panj.

Prvenci ali prvi roji pridejo najraje kako soparno, toplo, mirno opoldne, za katerim rada nastopi nevihta ali deževni dnevi. Ako čebele vsled slabega vremena ne morejo na pašo, jim v treh dneh poide ves živež, ki so ga pri- nesle kot roj seboj za doto in če jim ne pomagamo čebelarji, morajo poginiti. Celo o lepih dnevih moramo podpirati roje z medom, ako je paša zelo pičla. To je temelj uspešne čebeloreje. Le pri obilni paši nima pitanje rojev nobe- nega pomena. Tudi moramo opomniti, da se roji ne smejo nikoli pitati precej prvi večer, ker naravni roj vzame seboj vselej brašna za tri dni na pot. Ako bi roj pred časom pitali, utegnil bi nam takorekoč iz gole objestnosti drugi dan odnesti pete. Zato pokladajmo šele tretji večer po rojitvi. Žal, da mnogi začetniki o kakem pitanju rojev ne marajo nič slišati. Kdor pita, ta bo kmalu z veseljem opazil, kako urno napreduje izdelavanje satja in zalege.

Da ne nastane ropanje, ne svetujemo mazati panjev od znotraj z medom; veliko boljša v ta namen je melisa, bela kopriva ali kaka druga medonosna rastlina.

Majhnih in poznih rojev naj začetnik niti zastonj ne jemlje, ker ne bo imel ž njimi družega nego jezo in stroške.

Ako imamo v ulnjaku panjove z neoplojeno matico, zaznamujmo jih z majbnimi šopki ali s kako pisanobarvano rečjo, da more mlada matiča po

ženitovanjskem izletu lahko najti zopet svoj panj, kajti ako se zmoti in zaide v sosednji panj, jo tamkaj brez usmiljenja umore. Ker se mlade kraljice na svatovskem izletu tako rade poizgube ali jih ptice pozobljejo, zato preglejmo poznejše roje in od časa do časa, če imajo matice. Ako opazimo zalego, smo lahko mirni, matica je pri hiši.

Da in kako je treba pozne roje, ako nimajo v septembru dovolj ljudstva in živeža, družiti, o tem hočemo poročati enkrat v jeseni ob zato primernem času.

Danes le še kličemo: Kmetovalec, pečaj se pridno s čebelarstvom, ki upliva tako blagodejno na srce in značaj človekov! („Novice“.)

Čebelarški tečaj na Dunaju.

Od 2. do 15. junija t. l. se je vršil, kakor je pravočasno naznanil naš „Čebelar“, tretji glavni čebelarški tečaj na šoli centralnega društva za avstrijsko čebelorejo na Dunaju. — Za vsprejem v ta tečaj se je oglasilo okoli 70 prosilcev, pa vsprejelo se jih je le 19. Od teh je bilo po stanu 9 ljudskih učiteljev, 3 posestniki, 2 uradnika ter po en orglavec, krčmar, zasebnik (plemenitaž) in čebelarški praktikant. Sešli so se iz raznih vetrov. Največ je bilo Spodnje-Avstrijcev, namreč 9 (od teh 4 Dunajčanje); s Štajerskega so došli 3, z Moravskega 2, iz Bukovine in Šlezije ter s Kranjskega in Predarelskega pa po eden, toraj skupaj 18. Po narodno-ti so bili razven 2 Slovencev in 1 Rumunca vsi Nemci.

2. junija ob 8mih zjutraj je otvoril tečaj voditelj tečaja, g. predsednik centralnega društva Osvald Muck. Prijazno je pozdravil navzoče, opisal na kratko zgodovino te šole*) ter naznanil, da bodo predavali razven njega in učitelja čebeloreje, g. Alfonsus-a, ki bodeta kot glavna učitelja tega tečaja obdelala celo polje čebelarske vede, tudi gg. mešč. učitelj Arnhart o anatomiji in fiziologiji čebele, vseučilišni profesor dr. Mannsfeld o ponarejanju voska in medu ter dr. pl. Radda o čebelarskem pravu.

Predavanja, ki so se določila za oba tedna naprej in se v bistvu kajpak niso spremenila, so bila nastopna:

Prvi teden. Ponedeljek: Korist čebeloreje. Čebele v prirodopisnem pogledu. Vnanji telesni deli. Matica, delavke in trojke; čemu so na svetu. Torek: Glavni pogoji umne čebeloreje. Anatomija in fiziologija čebele. Sreda: Kako se je vesti pri čebelarskih opravilih. Različno iz čebelnega življenja. Med in vosek. Četrtek: Satovje in vosek. Čebelna hrana. Plemena in križanje. Stanovanje. Bolezni. Petek: Panjovi in čebelarsko orodje. Nadaljevanje o čebelnih boleznih. Kako se naj prične čebelariti. Način čebelarenja. Sobota: Čebelni sovražniki. Načrt čebelarenja.

Drugi teden. Ponedeljek: Vzgoja matice. Porazdelitev dela na vse leto. Umetni roji. Odpiranje panjev. Brezmatičnost. Torek: Čebelarsko pravo. Vzimovanje. Prezimovanje. Čebelno življenje po zimi in konec zime. Ponedeljek: Pomlad in pomladnje opravilo pri čebelah. Sreda: Ponarejanje medu in

*) Glej »Slov. Čeb.« 1900. str. 62!

voska, v laboratoriju dr. Mannsfelda. Krmljenje. Medene rastline. Čebelarenje v panjih z nepremakljivim delom. Prehod k premakljivem delu. Četrtek: Čebelarenje v pletarjih. Opravila ob rojenju. Po rojenju. Paša. Odjemanje medu v prejšnjih časih in sedaj. Zgodovina čebelarstva: stari, srednji in novi vek. Petek: Novejši čas. Avstrija. Nemško. Življenjepisi. Na pašo. Slovstvo. Sobota: Slovstvo, nadaljevanje. Sedanje stanje v Avstriji.

Ta predavanja so se vršila od 8. do 10 $\frac{1}{2}$ ure zjutraj in od 2. do 4. ure popoldan. Od 10 $\frac{1}{2}$ do 12. ure dopoldan in od 4. do 6., oz. 7. in 8. ure popoldan so se kurzisti urili v praktičnem čebelarstvu v oddelkih po štirje skupaj. Jeden oddelek se je učil od starega moža, ki so ga poklicali doli od ogerske meje, plesti pletárje in slamnjáke: drugi oddelek pa je pod vodstvom oskrbnika centralnega društva čebelnjakov, g. Stumvoll-a varil vosek, vlival umetne medstene, iztrčeval med, izdelaval okvirčke in druge take reči. Ta oddelek zopet je z gosp. predsednikom Muckom izjednačeval različno močne panjove v društvenih čebelnjakih, pripiral, odjemoval in prideval matice, opravljal in nastavljal medišča, delal umetne roje itd., oni oddelek pa z učiteljem čebeloreje, g. Alfonsusom, pregledaval ljudstva v pletarjih, izganjal iz „ubogih“ kranjskih panjev čebele v „gosposke“ dunajske in ude-laval v te tudi satovje iz kranjskega panja, itd. itd.

Omeniti je še, da je bilo 11. junija popoldne na vrtu čeb. šole zborovanje centralnega društva, katerega so se vdeležili tudi kurzisti. Iz vprašanja, ki ga je stavil jeden izmed zborovalcev, je bilo razvideti, da Nemci sicer spo-znavajo, da je kranjska čebela najboljša a jih le potreba sili, da si naročujejo panje iz naših krajev; sicer pa naši čebeli pač niso preprijazni. — Prvo soboto popoldne so obiskali kurzisti — recimo — muzej čebelarskega orodja na vrtu g. nadučitelja Gatterja v Merlingu, drugo soboto popoldne je bila izkušnja.

Od 18 kurzistov se jih je prijavilo 12 k izkušnji, in sicer 8 za učitelje čebeloreje, 4 za čebelarske mojstre. Izkušnjo so prestali vsi, mej njimi dva Slovenci, in sicer naš vrli sotrudnik g. Jan Jurančič, posestnik in čebelar pri sv. Andražu v Slov. Goricah na Štajerskem in Julij Slapšak, učitelj v Lešah na Gorenjskem.

* * *

Naša dežela snuje v sedanjem času kmetijsko šolo za Gorenjsko. Slov. čeb. društva bodi nalo,g izrabiti to ugodno priliko in delati z vsemi močmi nato, da bo na prihodnji gorenjski kmetijski šoli častno zastopano tudi tako plodonosno obrestovano, a sedaj — žalibog! — zanemarjena panoga kmetijstva, naša čebeloreja. Pogumno na delo!

— ♦ —

Dopisi.

Iz Preserja 14. julija 1902. Kar smo slutili, to se je tudi v polni meri zgodilo. Kakor sem že zadnjič opisal, so v naših krajih v skrajno neugodnem mesecu maju čebele matično zalego pometale. Ko je nastopilo bolj ugodno

vreme, so zastavile novo zalego in so stare trote vse pomorile. Kdor je imel kake slabe panje, da konci aprila niso bili zastavljeni še na roj, isti je imel junija ali v začetku julija nekaj rojev, a prav malo. Vsi drugi, kojih čebele so prav dobro prezimile, smo bili pa do julija brez rojev. Že sredi junija so bili panji polni čebel, a rojev le ni bilo. Julija imamo skoraj vsi nekaj rojev, a vsakomu jih je nekaj ušlo iz panjev, ker ni bilo prav nikake paše.

Navadno so bile pod Krimom najboljše čebele, a letos so menda najslabeje na celem Kranjskem. Nad tri tedne je vsako noč vetrovno in ni prav nikake rose. Lipo so brale kake 2 dni! sedaj pa radi suše nimajo prav nikakega branja. Jelka bi v teh soparnih nočeh prav gotovo obilo medila, a ni rose. Trava je vsako jutro ravno tako suha, kakor opoldne. 10. in 11. t. m. je povsod dež nekoliko namočil, samo v naših krajih prav nič. Vsi pridelki padajo okrog vsled silne suše. Zadnje dni so začele čebele leteti nekaj na barje na prašno ajdo. Ako bi prišel kak ugoden dež ali da bi bila vsaj zjutraj rosa, potem bi si čebele hitro opomogle, ker so zelo močne. Bati se je pa, da bi ravno pred ajdo začele rojiti, koje še niso, ker so tako čebelne. V celej okolici je komaj 10 % rojev, a vsi drugi so še neizrojeni. V Rakitni je pa že bolje. Imeli so zadosti rojev. Dve leti smo imeli tu že zelo slabo čebelno letino, a letos kaže, da ne bo prav nič.

A. Likozar.

Iz Borovnice. (Redek slučaj.) Bilo je 14. julija, ko sem prišel ob 5. uri popoldne k čebelnjaku svojega prijatelja in sočebelarja Toneta. Komaj sem bil pred čebelnjakom dve minuti, kar začujem v zraku neko nenavadno šumenje, in ko se ozrem kvišku, zapazim nad čebelnjakom roj čebel, ki so ravnokar od nekod priletele. Parkrat so zakrožile po zraku, in še preden sem mogel o tem obvestiti svojega prijatelja, že so se jele prav na nagloma seliti v prazen Gerstungov panj, v katerem je bila mogoče še kaka mrtva čebela in mnogo praznega satovja. Roj se v svojem novem bivališču počuti prav dobro; pa kaj bi se ne, ker si je sam izbral tako prikladno domačijo.

Letos, ko nam čebele nočejo rojiti, bi bilo pa v istini želeti, da bi nam roji v prazne panje kar sami leteli, in če bi človek vedel in znal za čebelarskega svetnika, bi ga letos gotovo marsikateri čebelar nadlegoval za tako milost, ker drugače bomo čebelarji prišli — na beraško palico.

Pretečena jesen je bila tu za čebele nenavadno nengodna, a še slabša je bila spomlad. Zgodaj smo morali med kupovati in čebele pitati; a če smo več polagali, slabše je bilo in naposled so čebele kar izginile, kakor — kafra. Mogoče je k temu tudi pripomogel Dolenčev „garantirani“ pitanec? Drugi čebelarji, ki so se posluževali sladkorja, so na boljšem.

S čebelarskim pozdravom!

F. P.

Iz Kranja. — Ne-le od bližnjih svojih sosedov, nego od čebelarjev skoraj celega okraja in še dalje, slišim dan na dan pritožbe, da so jim čebele letos slabo brale in malo rojile. Temu se ni čuditi. 17. januarja imam zaznamovano izvanredno toploto 13° C; takrat so moje čebele prvokrat izletele. Do 7. februarja je bilo brez snega. Od 2. do 7. marca so nosile obnožno, prav tako od 17. do 21. marca. Izvrstno so brale 10. aprila na vrbi in breskvi, potem dobro do 24. aprila. Takrat se je žival namnožila, in pri

najboljših svojih plemenjakih sem ugledal nastavljene matične celice. Da si okrajšam čas rojenja, zamudno posejanje pred ulnjakom, vzamem še isti dan vsakemu plemenjaku umeten roj s staro matico. Računal sem, da dobim iz istih panjev 8., 9. in najkasneje 10. aprila družce, ali, da jih naredim umetne, če bi vreme zadržalo rojenje. Toda prišlo je drugače. Od 24. aprila dalje imam zaznamovane skoraj same mrzle dni z dežjem. Kakor v naravi, se je zakasnelo razvijanje tudi pri čebelah. Prvi družec je izletel še le 13., vsi drugi pa celo 16. maja. 24. aprila narejeni umetni roji so rojili od 31. maja do 7. junija. Od teh rojev pričakujem zopet nekaj rojev v prvi polovici julija, torej se ne strinjam s svojimi sosedi in nimam vzroka tožiti, da mi čebele niso rojile. Marsikdo bo pač rekel: „Kolikokrat je pa ta kladel?“ Odgovor je kratek: „Niti enkrat.“ Zraven še pripomnim, da ima moj ulnjak nepripravno, senčno lego, da so moje čebele navadno 14 dni pozneje rojile nego mojim sosedom, dokler jim nisem znal bolje streči, kakor znajo oni, in ta postrežba je — voda. Kakor hitro so začele nositi obnožno, sem naredil pripravo za napajanje v panju, vsled tega so čebele ob neugodnem vremenu ostajale doma in se hitro množile. Ne vem, kako dolgo bom še čebelaril, ali kolikor časa še bom, od dveh reči se ne bom več ločil in te so:

- 1.) ena sama mera pri vseh satnikih,
- 2.) pomladansko napajanje v panjih.

Raznoterosti.

Preskušeno sredstvo zoper revmatizem. „Bienenvater“ prinaša posnetek iz pisma nekega župnika, ki je trpel več let na tej bolezni in mu vsa razna zdravila niso pomagala na noge. Nekega dne, ko je imel neznosne bolečine, napravi na bolno nogo z medom namazane obkladke, češ, če je med v toliko različnih boleznih dobro zdravilo, bo morebiti tudi proti trganju pomagal. In res, bolečine so — kakor sam trdi — nepopisno hitro ponehavale. Zdelo se mu je, kot da bi mu vplivalo skozi kožo in meso v sklepe, kosti in mozeg in prej kot po preteku pol ure so bolečine izginile. Mogel je takoj vstati in hoditi in tudi otekline se je vidno manjšala. Drugo jutro obul je že lahko škornje in šel na oddaljeno podružnico maševati. Zato pravi v svoji hvaležnosti, da ko bi med ne imel prav nikake druge vrednosti, kakor jo ima kot zoperzdravilo revmatizem, je že zato — neprecenljiv.

Zabranjenje poznih družcev in tretjičev. Zelo neskušen bi moral biti čebelar, ko bi ne vedel, da pozni družci, zlasti pa še trekovci, ne le sami niso nič prida, ampak oslabe tudi izrojence tako zelo, da si ne opomorejo do jeseni, ker so premalo živalni in potem niti za pleme niso, kaj še da bi dali kaj dobička. Treba je torej pozne družce in trekovce zabranjevati, kar se na najkrajši način stori, če se takoj, ko prvec izroji, dene izrojenca v prav godno matično celico, iz katere v kratkem času izleže matica, ki ugonobi vse druge matice še v njih celicah. Če pa imamo kako ujeto matico, kakoršnih si nabereimo lahko pri drugih družcih in trekovcih in katere hranimo potem v panju, ki „póje“ — potem jo spustimo takoj v panj, kateremu

hočemo družca zabraniti, komaj da odroji. Čebele so takrat še vse zbegane, in se ne zmenijo za novo matico, ki nima nujnejšega opravila, kot pokončati vso matično zalego. Opravi toraj namesto čebelarja jako sitno opravilo, kajti da je to res neljubo delo, porezati razven ene vse druge matične celice, prepričal se je vsakdo, ki je kdaj to poskušal, posebno še v navadnih panjih. Izrojenec pa pri tem tudi kaj malo zamudi, kajti ta matica še v par dneh oplemeni in potem se zopet začne zaleganje, medtem ko bi se sicer zalegalo šele v kakih treh tednih ali še celo pozneje.

31. decembra 1900 je bilo panjev čebel: v Galiciji 211.157, na Češkem 199.604, na Štajerskem 107.103, na Moravskem 91.104, na Koroškem 67.569, na Spod. Avstrijskem 65.443, na Tirolskem 61.709, na Zg. Avstrijskem 53.188, na Kranjskem 41.669, v Dalmaciji 24.413, na Solnograškem 20.544, v Šleziji 19.929, v Bukovini 17.856. — Te številke dajo marsikaj sklepati in misliti, posebno nam Kranjcem, ki smo šli v od leta 1890 za 7.596 panjev nazaj.

Kranjska čebela se omenja prvič v letu 1859 v „Nördlinger Bienenzeitung“: 1866. leta je naročilo prve kranjske čebele moravsko čebelarsko društvo; 1868. leta je pričel baron Rothschild v Smreki pri Višnjigori prvi trgovino s kranjskimi čebelami. Leta 1890 je bilo 17.000 odposiljatev čebel. Pri prvih pošiljativah se je pokvarilo 13% panjev, zdaj samo še 3/4%. Čisti dobiček znaša pri nas povprečno 45%. V srednjih letinah se proda okroglo 5000 meterskih centov kosmatega čebelarskega blaga. (Sicer ni pravi izraz „kosmatega“ blaga, pa o tem blagu se bo prilično še govorilo).

I z k a z.

V mesecu juliju t. l. so plačali udnino sledeči udje: Schiffrer J., župnik v Pomjanu pri Kopru. — Hafner Mate, c. kr. notar, Radeče pri Zidanem mostu.

Listnica uredništva.

Dragi čebelarji! — »Oh ta strašen, neodpušljiv nered!!« — mi je pisal nek prijatelj čebelar iz Štajerskega, in me »tužnim srcem« pozdravil. Da bi mi le ta pozdrav kaj pomagal, vsaj sem res bolan, potem pa bom s pomočjo cenjenih gg. sotrudnikov zakasnjeno dohitel. — Tudi jaz pozdravljam prijatelja iz Štajerske in vse druge čebelarje, a ne s tužnim, temveč z veselim srcem, kakor je pri srcu bolniku, kateremu se je obrnilo na bolje. — Urednik.

V ajdovo pašo jemlje čebele Jakob Babnik, posestnik in čebelar v Zg. Šiški št. 32 pri Ljubljani. Lega je toliko boljša, ker lete čebele popoldne v bližnji gozd na jesensko resje.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«.

Tisk Blasnika naslednikov v Ljubljani.